U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **W. J.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, č. j. 46 Az 32/2004 - 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 3. 2005, č. j. 46 Az 32/2004 - 26, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 2. 2004, č. j. OAM-925/LE-01-BE07-2003, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvody spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud se nezabýval tím, zda ministerstvo postupovalo v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (dle § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Dále namítal, že krajský soud řádně nezkoumal, z jakých důvodů se stěžovatel nemohl k pohovorům ve věci řízení o azylu dostavit. Stěžovatel uvedl, že obě dvě předvolánky k pohovoru mu byly zaslány v relativně krátkém období - 14 dnů. V této souvislosti namítal přílišnou tvrdost ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. K pohovoru byl vyzván pouze dvakrát, a to během jednoho měsíce, a nebyla mu proto dána dostatečná možnost se k pohovoru dostavit. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a dále, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel v kasační stížnosti své pochybení přiznává, avšak neuvádí žádnou okolnost, která mu zabránila dostavit se na oba termíny pohovoru.

Jeho námitky v kasační stížnosti proto považuje za irelevantní a navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak stěžovatel mohl učinit. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že krajský soud řádně nezkoumal, z jakých důvodů se stěžovatel nemohl k pohovorům ve věci řízení o azylu dostavit, že byl k pohovoru vyzván pouze dvakrát a že mu proto nebyla dána dostatečná možnost se k pohovorům dostavit. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní namítal porušení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Kasační stížnost se tedy opírá výhradně o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a neobsahuje jiný stížní důvod, když námitku, že se krajský soud nezabýval tím, zda ministerstvo postupovalo v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nelze pro její obecnost a nekonkrétnost za stížní důvod považovat.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu